

Ajuntament de
**les Franqueses
del Vallès**

PROU!

Aquest any volem commemorar el Dia Internacional de la Dona amb un PROU! Amb un prou a la normalització i invisibilització de totes les expressions de violència masclista que hi ha al darrere de molts aspectes quotidians del nostre dia a dia. Expressions que s'aboquen cap a les dones com a conseqüència d'una relació de poder, dominació, i en algunes ocasions, de càstig que porta implícit el comportament masclista que es continua perpetuant de generació en generació.

La violència envers les dones es manifesta en múltiples formes. Quan parlem de violència normalment sempre s'identifica i vincula amb l'agressió més extrema, els feminicidis o les violacions, però hi ha altres formes de violència, fins i tot sexual, que estan perfectament assumides, no només pels homes, sinó també per les mateixes dones.

El més paradoxal de tot, però, és que fins i tot en els casos de violència sexual la dona s'ha de defensar davant d'un sistema que s'ha atrevit a posar en dubte, i fins i tot minimitzar, l'agressió que ha viscut. Davant d'aquesta situació, qui ens empara? Qui dóna legitimitat a l'home per fer-li creure que pot fer el que vulgui i continuï amb la seva posició de poder i superioritat amb total impunitat? Si fins i tot tenim un codi penal que diferencia entre agressió i abús sexual en funció de si hi ha hagut penetració o hi ha hagut o no violència. Que no és violència sexual que un home em toqui sense el meu consentiment? O a cas no tinc dret ni tan sols a que el meu cos no reaccioni com els jutges esperen davant d'una violació?

Però si fins ara hem parlat de la violència més extrema, la més visible, què hi ha de la violència que hem normalitzat? La que fins i tot nosaltres, les dones, hem assumit com a normal. Aquí podríem fer un decàleg de situacions que segurament totes nosaltres hem viscut. La por a dir que ets feliç amb la teva maternitat per tal que no pensin que ets menys productiva. Perquè sí, les dones ens hem de justificar davant de situacions que ens donen plaer, felicitat. La por a no cedir davant de determinades demandes masculines per no perdre l'amor de la nostra vida. Per què? Per una falsa concepció de l'amor romàntic que ens arriba en forma d'inputs subtils des que naixem. I no senyores, no. No hi ha cap amor de veritat que entengui de dolor, de submissió. L'amor no és patiment, ni mentides, ni situacions de menyspreu. Perquè l'amor de veritat només entén de respecte, d'igual a igual. No hi ha cap persona que ens estimi que pugui minimitzar i ridiculitzar els nostres sentiments. Això també és violència.

I és per tot això que parlem tant de l'apoderament de la dona. Perquè no hem d'esperar que ells, els homes, acabin amb les expressions de violència masclista (i quan parlem de violència parlem de qualsevol situació que porti implícit el nostre menyspreu), sinó que és hora que ens comencem a valorar nosaltres mateixes. L'apoderament passa per tenir clar què és el que volem, per deixar clar que cap relació, tant afectiva, com laboral o de qualsevol tipus, ens menysprearà mai més. Ja ha començat a ser hora de NO demanar permís als homes per ser lliures, realment lliures.

Això és una lluita llarga que hem de fer perquè parlem de comportaments masculistes normalitzats, però també s'han de combatre els dels homes que són molt "feministes", però que riuen dels acudits que ridiculitzen les dones, fan comentaris despectius o paternalistes sobre l'única dona de l'equip, els que treuen responsabilitat a una dona amb reducció de jornada, els que arrufen el nas quan se'ls comunica que estàs embarassada, els que no valoren la feina d'una cap simplement per la seva condició de dona. Perquè sí, perquè els llocs de responsabilitat encara estan en mans dels homes.

I sí, hem de lluitar i hem de començar per creure'ns-ho nosaltres. Perquè estem cansades de repetir cada 8 de març les injustícies que patim als llocs de treball, però avui volem reivindicar també el dret de ser dones lliures en qualsevol àmbit de la nostra vida. Ja va sent hora que nosaltres aixequem el cap, caminem amb fermesa i decidim què volem, i sobretot què no volem. I és que volem viure en una societat que ensenyi als homes a respectar les dones i no a defensar-nos davant dels atacs físics o emocionals.

Perquè ens volem vives, plenes i sobretot lliures. Perquè cap agressió pot quedar sense resposta. Perquè ha arribat l'hora d'alçar-nos i lluitar. Que ningú, que cap home, ens digui com hem de viure. Que ningú més ens digui *feminazis* en un intent de fer-nos creure que la nostra malentesa llibertat passa per la seva dominació.

Apoderar-nos és el pas previ a alliberar-nos. Perquè una dona sense por és invencible. I per tot això, diem PROU!

Commemoració del Dia Internacional de la Dona
Març de 2019